

петакъ. По-рано тѣзи петаци отиваха за халва и боза, но сега грижливо ги скъпвахъ въ едно вжзелче. Следъ месецъ-два вжзелчето натежа, а и опасно бѣше вече да го нося съ себе си — можеше да изгубя съкровището си. И поради това предадохъ паритѣ на леля си. Тя ставаше моя спестовна каса. Държахъ точна смѣтка за всичко, което внасяхъ. Отвреме на време искахъ паритѣ си, само за да имъ се порадвамъ. Имаше монети по половинъ стотинка, по една стотинка, по две стотинки, имаше петачета, гологанчета, грошове. Безкрайна бѣше радостта ми, когато събрахъ единъ левъ. Сега на децата може да се вижда смѣшно това, но тогава единъ левъ бѣше цѣло богатство.

Следъ новата 1914 година паритѣ ми станаха единъ левъ и четиредесетъ стотинки. Още десетъ стотинки, за да станатъ единъ левъ и половина.

По това време у дома дойде единъ нашъ приятелъ. Той ни донесе три симида — три симида отъ голѣмитѣ, гдето бѣха по десетъ стотинки. Единиятъ симидъ даде на мене, другиятъ на сестра ми, третиятъ на братъ ми. Тъкмо щѣхъ да захапя апетитно мекиятъ, бѣлъ симидъ съ лъскава, нѣжна, зачервена корица, когато ми хрумна, че мога да го продамъ. Азъ изтичахъ на улицата и го дигнахъ нагоре:

— Кой иска да му продамъ този симидъ? Само десетъ стотинки!

Едно дете го купи и азъ, като преглътнахъ мъчително слюнката си, се затичахъ у дома. Взехъ паритѣ отъ леля си, притурихъ новото гологанче и изтичахъ при дѣда, който седѣше замисленъ и буташе зърната на броеницата си.

— Дѣдо, събрахъ вече единъ левъ и половина! — похвалихъ се азъ радостно и победоносно.

— Единъ левъ и половина ли? Защо си ги събралъ? — изгледа ме очуденъ дѣдо. Той не знаеше нищо за моитѣ спестявания, а и за списанието бѣше забравилъ.

— За „Свѣтулка“.

Дѣдо се досѣти. Да, преди месеци азъ му искахъ пари.

— Дай да ги видя, — рече той и посегна.

Азъ изсипахъ паритѣ въ ржката му. Той погледна